

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 39

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἀπαγορεύουσα

τὴν ἰδρυσιν Σωματείου Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἀριθ. 692 (ἔτους 1934)

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Νικ. Εὐθυμίου, προέδρου, Νικ. Νικοδήμου καὶ Ἰωάννου Γαλανοῦ εισηγητοῦ.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ τῆ 12 Ἰουνίου 1934, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Δικ. Γραφῆως Γ. Μπρούζου, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς κάτωθι αἰτήσεως τοῦ αὐτοῦντος καὶ ἐν Βόλῳ ἐδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὴ Θεσηκευτικὴ Κοινότης ὀρθοδόξων Χριστιανῶν», παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου. Τὸ αἰτοῦν σωματεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1934 αἰτήσεως του πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀπευθυνομένης ἐκθέτει ὅτι τῆ 5 Μαΐου 1934 συνελθόντες ἐνταῦθα ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τοῦ Βόλου ἀπεφάσισαν τὴν ἰδρυσιν τοῦ ἄνω σωματείου με σκοπὸν ἀναγραφόμενον ἐν τῷ Καταστατικῷ... καὶ αἰτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσις του καὶ ἐγκριθῇ τὸ ἐν τῇ αἰτήσει Καταστατικὸν καὶ διαταχθῇ ἡ ἐνέργεια τῶν νομίμων διατυπώσεων. Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἀκούσαν τοῦ εισηγητοῦ δικαστοῦ... καὶ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ αὐτοῦντος....

Διελθὸν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τῆς κατὰ νόμον προδικασίας πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς «Ἑλληνικῆς Θεσηκευτικῆς Κοινότητος τῶν «Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν» ὡς σωματείου.

Ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἐν τῷ Καταστατικῷ ἀοριστίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου καὶ τῶν πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ μέσων, οὐκ ἦτον ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8053 ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1934 ἐγγράφου τοῦ ἐνταῦθα εἰσαγγελέως, διαφαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ ὀργανώσεως τῶν καλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡ ἐν ἀρθρῷ 2 τοῦ Καταστατικοῦ ἀοριστία τῶν μέσων πρὸς καταπολέμησιν πάσης ὑπονομιμίας τῆς πατρῴου ἡμῶν θρησκείας, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν ἀρθροῖς 3 καὶ 21 ἀοριστίαι περὶ τῶν ναῶν «τῆς ἐκλογῆς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου» καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς «ἱερουργούντων κατὰ προτίμησιν κληρῶν» ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐν τῷ Κα-

ταστατικῷ ἐπιφύλαξιν ὅπου κεφαλαιώδη ζητήματα τοῦ Σωματείου οὐδμισθῶσι δι' ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ, κρίνονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ἑλλείψεις οὐσιώδεις τοῦ καταστατικοῦ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν ἐκνόμων μέσων, αἵτινα πολλαχοῦ καὶ πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν με ἀποτέλεσμα τὴν διατάραξιν τῆς ἐννόμου τάξεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ Σωματείου καὶ τῶν ἐν ἀρθρῷ 5 τοῦ Καταστατικοῦ χαρακτηρισμῶν, στρεφόμενων σαφῶς κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον κρίνει ὅτι ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ Σωματείου καὶ τὰ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ μέσα ἀντίκεινται πλὴν ἄλλων καὶ εἰς τὰ ἀρθρα 194, 197 καὶ 204 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τὸ ἀρθρον 11 τοῦ νόμου 5060.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν ἀρθρῷ 3 τοῦ Καταστατικοῦ ἀνευ ὄρων ὑποχρέωσις τῶν μελῶν ὅπως συνεκκλησιαζῶνται εἰς ναοὺς τῆς αὐθαιρέτου ἐκλογῆς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ Συντάγματος ἀσφαλισμένην ἐλευθερίαν τῆς θρησηκευτικῆς συνειδήσεως καὶ λατρείας.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς ὀρθότητος ὠρισμένου ἡμερολογίου πεποιθήσις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν περὶ τὸ δόγμα πίστιν, ὥστε οἱ ἐν Ἑλλάδι προσβεύοντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὀρθόδοξοι νὰ θεωρῶνται ὡς ἑτερόηχοι ἢ αἱρετικοὶ ἢ ὡς ἀποτελοῦντες ἰδίαν Ἐκκλησίαν, διάφορον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Συνεπῶς τόσον οἱ λαϊκοὶ ὅσον καὶ οἱ κληρικοὶ Παλαιοημερολογίται ὑπάγονται εἰς τοῦ κανόνας τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ εἰς τοὺς περιφρουροῦντας τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τάξιν νόμου τῆς Πολιτείας. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ταύτης δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἰδρυσις ἱερῶν ναῶν ἀνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου (Καν. δ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, α' τῆς Πρωτοδευτέρας ἐν Κων) πόλει, ζ' καὶ ις' τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου). Παρομοίαν διάταξιν περιέχει καὶ τὸ ἀρθρον 10 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν». Ἐπίσης τὸ ἀρθρον 14 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 5438 (Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) ὀρίζει ὅτι «ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ὡς ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀσχεῖ ἐν τῇ περιφερείᾳ του τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ τῶν νόμων τοῦ κράτους διαγορευόμενα». Τὸ δὲ ἀρθρον 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπιβάλλει εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς νὰ προσκομίζωσιν εἰς τὰς κατὰ τόπου ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς συστατικὰ

γραμματα της προϋσταμένης 'Εκκλ. 'Αρχής, και οι οι εστερημένοι τοιούτων γραμμάτων ή παραμένοντες άνευ γνώμης και άδειας της οικείας 'Εκκλ. 'Αρχής άπομακρύνονται δια της άστυνομικής άρχής άποφάσει του οικείου 'Αρχιερέως. Προστατευτικά όσαύτως διατάξεις των δικαιωμάτων της 'Ιεράς Συνόδου της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος και των κατά τόπους επισκόπων περιέχονται και το άρθρον 1 του Συντάγματος, τα άρθρα 10 και 11 του άπό 31 Δεκεμβρίου 1923 Καταστατικού Νόμου της Αυτόκεφάλου 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, περί δε της διοικήσεως των ορθοδόξων ένοριακών ναών και της εκλογής των ορθοδόξων κληρικών προβλέπουν τα άρθρα 21 και 81 του νόμου 5439. 'Εφόσον λοιπόν κατά τα άνωτέρω πρόκειται περί κοινοτητος ορθοδόξων χριστιανών μελών της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, το άρθρον 3 του Καταστατικού, αναγράφον ότι τα μέλη του Σωματείου θα εκκλησιάζονται εις ναόν της εκλογής του Διοικητικού Συμβουλίου, λειτουργούντων εν αὐταῖς «κληρικῶν κατὰ προτίμησιν εκ των μελών της Κοινοτητος», άδιαφόρως άν οι ναοί οὗτοι ιδρύθησαν και άν οι εν αὐτοῖς κληρικοί προσελήφθησαν και παραμένωσι συμφώνως προς τους άνωτέρω 'Ι. Κανόνας και νόμους της 'Ελληνικής Πολιτείας, αντιτίθεται εις το Σύνταγμα και τους νόμους. (*Όρα σχετικῶς την ύπ' αριθ. 45|2—11—32 γνωμοδότησιν του 'ΕΙ σαγγελέως του 'Αρ. Πάγου και την ύπ' αριθ. 35|30 9—33 γνωμοδότησιν 'Αντισαγγελέως 'Αρ. Πάγου εν «Θέμδι» ΜΔ' σελίδι 40 και 749).

'Επειδή, αντικειμένου του σκοπου του Σωματείου εις τους κειμένους νόμους, δέον όπως απορριφθῆ ή υπό κρίσιν αίτησις (άρθρ. 1 § 2 νόμου 281), παρεκούσης της έρεύνης των προς τας περί διοικήσεως του Σωματείου διατάξεις του ν. 281 αντιβαινουσών διατάξεων του Καταστατικού.

Διά ταῦτα

'Απορρίπτει την υπό κρίσιν αίτησιν.

'Εκρίθη και άπεφασίσθη εν Βόλω τῆ 28 'Ιουνίου 1934 και έδημοσιεύθη αὐτόθι τῆ 30ῃ ιδίου μηνός και έτους και εν δημοσίᾳ επ' άκροατηρίῳ εκάστηφ συνεδριάσει.

'Ο Πρόεδρος

Και τούτου εν διακοπαῖς

ὁ έπόμενος δικαστής

Ν. Νικόδημος

'Ο Δικ. Γραφεὺς

Γ. Μπροῦζος

ΣΕΙΣ ΠΕΡΙ "ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΕΩΣ,,;

Ψιττακίζων και ὁ έλλην δημοσιογράφος όσα περί «έκμεταλλεύσεως» θεωριολογούν οι μαρξισταί διδάσκαλοι του εν τοῖς βιβλίοις των, επαναλαμβάνει και αὐτός τας οργίλους κατά της 'Εκκλησίας κομμουνιστικάς μομφάς ότι «βάλθηκε στην ύπηρεσία της τάξης των εκμεταλλευτῶν» και άπειλεί ότι, «όταν φτάση

ή ώρα του λυτρωμου, θα δρέψη τους δικαίους καρπούς της σημερινής αντιδραστικότητάς της».

'Αλλά άγανακτῶν ὁ μαρξισμός κατά των «έκμεταλλευτῶν», δέν ανιλαμβάνεται ότι, ενῶ συγγεί δύο πράγματα άσχετα, εἶνε ὁ μόνος, έξ άλλου, ὁ ὁποῖος δέν δικαιούται να δμυλῆ περί εκμεταλλεύσεως :

'Η σύγχυσις, εις την ὁποῖαν τόσον επιπολαίως περιπίπτει ὁ μαρξισμός, διαπράττεται ύπ' αὐτου εν τῆ εκτιμῆσει του επιστημονικου και του ήθικου. 'Ο Μάρξ απέκάλυψε τον σοσιαλισμόν του «επιστημονικόν» προς διάκρισιν από το «ουτοπικόν» σοσιαλισμόν. Μή ποιούμενος διάκρισιν μεταξύ αγαθου και κακου, δέν εφαρμόζει ήθικάς κρίσεις εις την σοσιαλιστικήν ζωήν. 'Ο λεγόμενος ήθικός σοσιαλισμός, ὁ εκπηγάξων εκ της ιδέας της δικαιοσύνης και της κοινωνικής ήθικῆς δεοντολογίας χαρακτηρίζεται ύπ' αὐτου ὡς «άστικός», δια τούτο δε και δμυλεῖ περί αὐτου μετ' αποστοροφῆς. 'Ο σοσιαλισμός του Μάρξ θα προέλθῃ ὡς αναγκαῖον αποτέλεσμα της κοινωνικής εξέλιξεως, της αναπτύξεως των υλικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, κατ' ακολουθίαν θα εκβλαστήσῃ ὡς οικονομική παραγωγική ανάγκη. 'Ο τοιούτος σοσιαλισμός εἶνε δια τον Μάρξ καλός, ὡς αναπτύσσων τας παραγωγικάς δυνάμεις και αυξάνων την ανθρωπίνην σωματικήν ρώμην. Διότι ὁ σοσιαλισμός εἶνε δύναμις και ισχύς υλική και οὐχι ήθική αλήθεια και δικαιοσύνη. Εἰς αὐτόν ουδεμίαν θέσιν ἔχουν ή ήθική συνείδησις, τὸ ήθικόν συναίσθημα, αφοῦ εμφανίζεται ὡς άπαύγασμα του άγῶνος των τάξεων, ὁ ὁποῖος εἶνε άσχετος προς οίανδήποτε ήθικήν έννοιαν. 'Ο σοσιαλισμός, λοιπόν, δια τον Μάρξ, εἶνε καλός ὄχι διότι εἶνε τι αγαθόν, ὄχι διότι εκφράζει τὸ ήθικόν δέον, αλλά μόνον διότι έπέρχεται ὡς μέλλον στάδιον της οικονομικής εξέλιξεως' δια τον μαρξισμόν καλόν εἶνε μόνον ὅ,τι εἶνε αναγκαῖον και ισχυρόν' τὸ αγαθόν και τὸ δίκαιον εἶνε της ανάγκης καρποί. Ουδεμίαν θέσιν λοιπόν ἔχουν εν τῆ μαρξική θεωρία αἱ ήθικά εκτιμῆσεις και αξίαί. 'Εν τούτοις οι μαρξισταί και ὁ έλλην άκροτος αναμασσητής των θεωριῶν των, λήσμοντες την επιστημονικήν και αντικειμενικήν—ὡς την χαρακτηρίζουν—βάσιν και ά-

φετηρίαν τῆς θεωρίας των καὶ συγγέοντες αὐτὴν πρὸς ἐννοίας ἠθικὰς καὶ ὑποκειμενικὰς, ἐκδηλοῦν ἠθικὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως, κατηγορίας καθαρῶς ἠθικῆς, καὶ ἐξοργίζονται κατὰ τῶν «ἐκμεταλλευτῶν». ὣς κατὰ ἀδίκων καὶ ἀνηθίκων ἀνθρώπων. Οὕτω, ἐνῶ ἐν τῇ θεωρίᾳ των ἡ ἐκμετάλλευσις ἔχει καθαρῶς οἰκονομικὴν ἐννοίαν, ἐν τῇ πράξει ὁ μαρξισμὸς παρουσιάζεται ὡς ἄκρως ἠθικὸς σοσιαλισμὸς, διὸ καὶ ἐξοργίζονται κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, καὶ τῆς κοινωνικῆς καταπίεσεως καὶ ἀδικίας. Ὅτι αὐτοὶ οὗτοι ἀναγνωρίζουσιν ὡς οἰκονομικῶς ἀναγκαῖον καὶ κοινωνικῶς ὠφέλιμον, προκαλεῖ τὴν ἠθικὴν των ἐξέγερσιν καὶ διαμαρτυρίαν, τὸ μῖσος, τὴν κακίαν καὶ τὴν ἐκδίκησιν. Ἰδού ποῦ ἔγκειται ἡ ἄκριτος σύγχυσις τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐν τῷ μαρξισμῷ, τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν κατηγοριῶν.

Διὰ τοῦτο δικαιούμεθα τώρα ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐλέγξωμεν καὶ κατηγορήσωμεν τοὺς μαρξιστάς: πόθεν ὀρμώμενοι καὶ ἐν τίνι δικαίωματι ἀγανακτεῖτε δῆθεν διὰ τὴν «ἐκμετάλλευσιν» καὶ ἀπειλεῖτε τοὺς «ἐκμεταλλευτάς»: Ἡ «ἐκμετάλλευσις» εἶνε ἠθικὴ κατηγορία, εἶνε ἠθικῶς ἐπίμεπτος διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον του. Δὲν εἶνε οἰκονομικὴ ἐννοία, οἰκονομικὸν φαινόμενον, ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα οἰκονομικῆς ἐξελίξεως, ὡς τὴν θέλετε. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ θεωρία σας πρὸς ἐννοίας ἠθικὰς, ἐπὶ τίνι λόγῳ προκαλεῖ τὴν «ἠθικὴν» ὀργήν σας; Ἄν οἱ μεγάλοι κτηματῖαι ἐκμεταλλεύονται τοὺς χωρικοὺς καὶ οἱ μεγαλοβιομήχανοι ἀστοὶ τοὺς ἐργάτας, τοῦτο, καθ' ὑμᾶς, γίνεται κατὰ ἀδήριτον οἰκονομικὴν ἀνάγκην, διότι ἀπαιτεῖται ὑπὸ τῆς παραγωγῆς. Διατί, λοιπόν, ἀντιφάσκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τὴν θεωρεῖτε κακὸν καὶ ἐξοργίζεσθε κατ' αὐτῆς; Νὰ ἀγανακτήσωμεν οἱ χριστιανοὶ κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὡς κατὰ ἀνηθίκου συμπεριφορᾶς πρὸς τὸν πλησίον, εἶνε εὐνόητον καὶ εὐλογον· ἀλλὰ νὰ ἀγανακτῆτε σεῖς οἱ μαρξισταί, οἱ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἠθικῆς ἀρχῆς καί, ἐπομένως, μὴ διακρίνοντες μεταξὺ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ; Ὁ ἐργάτης δύναται νὰ ἐξεγείρεται κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῶν οἰκονομικῶν του συμφερόντων·

ἀλλὰ πῶς θὰ δικαιολογηθῇ ἠθικῆ κατ' αὐτῆς ἀγανάκτησις; Οἰκτρὰ καὶ παιδαριώδης σύγχυσις τῆς προελεύσεως καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ φαινομένου πρὸς τὴν ἠθικὴν του ἐκτίμησιν: ὁ μαρξισμὸς, ἐνῶ διαρκῶς δυσχυρίζεται ὅτι εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης, ἐν τῇ πραγματικότητι προάγει εἰς ἠθικὴν ἐκτίμησιν.

Σεῖς περὶ «ἐκμεταλλεύσεως»: Ἀλλὰ πόθεν ἀντλείτε τὸ δικαίωμα τοῦτο; Ἐν ὀνόματι τίνος ἐξεγείρεσθε κατ' αὐτῆς; Ἐν ὀνόματι τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας, τῆς ἐλευθερίας τῆς προσωπικότητος, τῆς ἀξίας τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀπολύτου ἀξίας τοῦ ἀτόμου, τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς;

Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ θετικὴ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα. Διότι ἐν τῇ μαρξιστικῇ «ἰδεολογίᾳ οὐδὲν ἐκ τούτων ἀναγνωρίζεται ὡς ὑπάρχον, δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία, οὐδὲ ἀξία τῆς προσωπικότητος, οὐδὲ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἀφοῦ ἡ προσωπικότης εἶνε προῖον τοῦ περιβάλλοντος, ἔκφρασις τῶν συμφερόντων τῶν ταξικῶν. Οὐδὲ μίαν θέσιν καὶ ἐννοίαν ἔχει ἡ ἐλευθερία ἐν τῇ μαρξικῇ ὑλιστικῇ κοσμοθεωρίᾳ, διὸ καὶ ἡ ἐννοία τῆς δουλείας γάνει ἐν αὐτῇ τὴν ἐννοίαν της. Μόνον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν σημερινὴν Ρωσίαν ὡς ἐν ἀπέραντον κράτος δούλων δεσμίων τῆς εἰδεχθεστέρως τρομοκρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως, διότι μόνον δι' ἡμᾶς ἔχει ἠθικὴν ἐννοίαν ἡ δουλεία καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν ἀναγνωρίζετε ἀπόλυτον ἀξίαν εἰς τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἐν ὀνόματι τίνος διαμαρτύρεσθε κατὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως;

Δὲν δικαιοῦνται, λοιπόν, ὁ μαρξισμὸς καὶ ὁ μαρξιστὴς ἑλλην δημοσιογράφος καὶ οἱ ὁμόφρονές των νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἐκμεταλλεύσεως καὶ διὴ καὶ νὰ ἀπειλοῦν ἐν ὀνόματι τῆς ἠθικῆς δῆθεν, τὴν ὁποίαν ἀρνοῦνται. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ τοιαύτῃ των συγχύσει καὶ τῇ ἀντιποίησει ἄλλοτρίων δικαιωμάτων οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ ὀρίσουν τί εἶνε ἐκμετάλλευσις, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπεχείρουν, θὰ ἀνέτρεπον ὁλόκληρον τὴν κοσμοθεωρίαν των καὶ τὸν σοσιαλισμὸν των. Ἰδού δὲ πῶς ὥρισε τὴν ἐκμετάλλευσιν ὁ Κάντιος: «νὰ φέρεσαι πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οὗτος μηδέποτε νὰ ἦνε διὰ σὲ μέσον μόνον, ἀλλὰ πάντοτε συνάμα καὶ σκοπός». Διότι ὁ ἀνθρω-

πος εἶνε προσωπικότης, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς προσωπικότητος, ὡς αὐτοσκοποῦ, ὡς ἀπολύτου ἀξίας, εἶνε κατ' οὐσίαν χριστιανικὴ ἀρχή. Αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἡ παράβασις εἶνε ἐκμετάλλευσις.

Διὰ τὰ ὁμιλήτε περὶ ἐκμετάλλευσεως πρέπει νὰ ἔχετε καὶ νὰ δέχεσθε τὰς ἰδέας τῆς δικαιοσύνης, τὴν ἀξίαν τῆς προσωπικότητος, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης, τὰς ὁποίας δὲν ἔχει καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ὁ ἄθρησκος σοσιαλισμὸς σας. Διὰ τοῦτο οὐδὲν πρὸς τοῦτο δικαίωμα ἔχετε.

Η "ΠΑΡΡΗΣΙΑ", ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ

Εἰς τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Νάξου σφύζεται βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρονησία» ἢ «Πρόθεσις τῆς ἀγιοτάτης Μητροπόλεως Παροναξίας». Ἔχει σχῆμα 8ον, τὸ δέσιμον αὐτοῦ εἶναι δευμάτινον, μὲ πλαίσιον κεχρυσωμένον καὶ ἐν γένει ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καλὴν. Κατηρώσθη δὲ τῷ 1780 ἀσφαλῶς κατ' ἔμπνευσιν τοῦ τότε ἡγετοῦ καὶ ζηλωτοῦ Μητροπολίτου Παροναξίας Νεοφύτου Λαχωβάρη. Ἀτυχῶς ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ βιβλίου τούτου δὲν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐπιβλητικὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν του. Δὲν λέγω πλέον τὴν ἀπειροκαλλίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐξηκολούθησαν νὰ προσθέτουν εἰς τὴν «Παρονησίαν» τοὺς τεθνεώτας, οὐδὲ τὴν ἀβελτηρίαν τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐντελῶς ἔπαυσαν τὴν χρῆσιν αὐτῆς. Ἡ παρατήρησις μου στρέφεται εἰς τὴν αὐτὴν τοῦτο ἐγκληματικὴν προᾶξιν τῆς δολοφονίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου βιβλίου, ὄντος εἰς διάφορα σημεῖα του κυριολεκτικῶς κατασπαραγμένον. Μεταξὺ τῶν σελίδων 16 καὶ 17 ἀπομένουν πολλὰ λείψανα τῆς καταστροφῆς φύλλων δολοκλήρων, ἐπίσης δὲ ἀπὸ τῆς σελίδος 22 μέχρι τέλους ἀκόμη περισσότερα. Ἄν μὴ τι ἄλλο, δὲν δεικνύει ἡ καταστροφή αὕτη, πόσον εἶναι ἀπαραίτητον τὸ ἔργον τῆς ἐποπτείας καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀκόμη μιᾶς ἀνωτέρας Ἀρχῆς; Πέρυσιν ἀκόμη ἐθρηνήσαμεν τὴν ἐκ τοιούτου βανδαλισμοῦ προσελθοῦσαν ἀνάλογον καταστροφήν ἐνὸς χειρογράφου τοῦ ἀειμνήστου Ναξίου μοναχοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Ἄλλὰ καὶ πόσα ἀτυχῶς τοιαῦτα ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἀθῶων καὶ εὐεργετικῶν ἀρχαίων χειρογράφων ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν!

* *

Ἄν ἀποδίδωμεν εἰς τὸ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀδιάφορον βιβλίον τῆς «Παρονησίας» ἱστορικὴν ἀξίαν, αὕτη ἔγκειται εἰς τοῦτο, ὅτι παρέχει ἡμῖν κατάλογον ἱεραρχῶν, ἐξαιρετικῶς χρήσιμον διὰ τὸ πολυδαίδαλον ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ πίνακος τῶν Μητροπολιτῶν Παροναξίας. Διότι, ἀναντιρρήτως οἱ ἐν τῷ παρόντι βλίφ μνημονεύμενοι ἀρχιερεῖς ἐχορημάτισαν Μητροπολίται τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ὡς διὰ τοὺς πλεί

στους ἐξ αὐτῶν δύναται καὶ ἄλλοθεν νὰ ἐπιβεβαιωθῇ. Ἐν τῇ σελίδι 1, μνημονεύονται πρωτίστως οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Σωφρόνιος καὶ Σαμουήλ¹, οὗτος μὲν διότι ὁ καθαρίσας τὴν «Παρονησίαν» Μητροπολίτης Παροναξίας Νεόφυτος Λαχωβάρης ὑπῆρξε «δειντερεύων» διάκονος αὐτοῦ, ἐκεῖνος δέ, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ὁ αὐτὸς Νεόφυτος ἐξελέγη Μητροπολίτης Παροναξίας². Μνημονεύονται κατόπιν οἱ πατριάρχαι Θεοδοσίος³ καὶ Ἰωαννίκιος⁴. Καὶ ἔπειτα ἡ ἀκόλουθος σειρά ἀρχιερέων: Παΐσιον, Ἡσαΐου, Σαμουήλ, Μακαρίου, Βενιαμίν, Σεραφίμ, Ἀθανασίου, Νικοδήμου, Ἰωσήφ, Γαβριήλ, Ἰερεμίου, Ἀβραμίου, Παρθενίου, Ἰερεμίου, Γερασίμου, Ἰωάσαφ, Ἀθανασίου, Μακαρίου, Κυρίλλου, Δανιήλ, Νεοφύτου, Ἀνανίου, Ἀνθίου, Μακαρίου, Μελετίου, Νικοδήμου, Μελετίου, Καλλινίκου, Ἰακώβου, Γρηγορίου, Σπυρίδωνος, Νεοφύτου, Μελετίου, Μακαρίου, Ἡσαΐου, Σαμουήλ.

Τὰ τρία τελευταῖα ὀνόματα εἶναι γεγραμμένα δι' ἄλλης μελάνης, ὡς ἐπίσης εἶναι καὶ τὰ τέσσαρα πρῶτα «παρᾶνθετα». Νὰ πρόκηται περὶ ἐπαναλήψεως τῶν ὀνομάτων τῶν αὐτῶν προσώπων; Τοῦτο μόνον εἰδικὴ ἔρευνα θὰ διαλευκάνη. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον, πάντως ἐκ παραδρομῆς παρ' ἐξ ἀγνοίας, ὁ μεμαρτυρημένος πρὸ τοῦ 1636 χορημάτισας Μητροπολίτης Παροναξίας Θεωνάς⁵. Ἐπίσης σημειωτέον ὅτι δὲν τηρεῖται ἐν πᾶσι χρονολογικῇ κατάταξις καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχουν καὶ τινες, ἐλάχιστοι, μὴ ἀρχιερατεύσαντες ἐν Παροναξίᾳ⁶. Πάντως ὁ πίναξ οὗτος εἶναι σημαντικὴ συμβολὴ εἰς τὸ ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ τῆς σειρᾶς τῶν Μητροπολιτῶν Παροναξίας ἀπὸ τοῦ 17^ο μέχρι τοῦ 18^ο αἰῶνος.

Εἰς τὴν σελίδα 14, εἰς τὴν «Ἐκτενῇ» μεταξὺ μὲν τῶν τεθνεώτων μνημονεύεται ὁ μόνος Μητροπολίτης Νεόφυτος Λαχωβάρης, μεταξὺ δὲ τῶν ζώντων ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης Παροναξίας, διαδεχθείς, ὡς προκύπτει ἐκ τούτου τὸν Νεόφυτον, μνημονεύεται ὁ Μητροπολίτης Γαβριήλ. Ἄξιοσημείωτος ἡ ἐξῆς αἰτισις τῆς Ἐκτενοῦς:

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εὐρήνης ὑγείας... πάντων τῶν κατοικούντων ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ τῶν βοηθῶν, συνδρομητῶν καὶ ἐπιτρόπων τῆς ἁγίας Μητροπόλεως ταύτης· πραγματευτῶν, ἀργαστηραρέων, ὑαπτάδων, μαραγκῶν, κουντουράδων τῶν ἐν τῇ Νάξῳ». Εἰς δὲ τὴν ἐν σελίδι 17 «Ἐκτενῇ» προστίθεται, ἐκτὸς τῆς ὀρθείσεως, καὶ ἡ ἐπομένη αἰτισις:

«Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς καὶ ἀφέσεως

1. Κώδιξ τῆς Μητροπόλεως Παροναξίας σ. 171.

2. Αὐτόθι.

3. 1769—1773. 4. 1761—1763.

5. Κώδιξ τῆς Μητροπόλεως Παροναξίας σ. 42. Περὶ τοῦ Κώδικος τούτου δημοσιεύω προσεχῶς ἐργασίαν μου.

6. Πάντως Νάξιοι ἢ σχετικοὶ πρὸς τὴν Νάξον, ὡς οἱ πρὸ τοῦ 1805 ἀποθανόντες Ἄρτης Νεόφυτος Μαυροματῆς, Ἀβύδου Νικόδημος, Ἀγαθουπόλεως Νεόφυτος.

ἀμαρτιῶν βουτσάδων πολιτῶν, καὶ βουτσάδων τῶν ἐν τῇ Σμύρῃ καὶ ψωμάδων καὶ πάντων τῶν βοηθῶν τῆς Μητροπόλεως ταύτης καὶ κτιστάδων τῶν ἐν τῷ Ἄξιῳ¹.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην Ἐκτενῆ δέσειν ὑπάρχει καὶ ἡ δέσις: «Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως: Μακαρίου, Παΐσιου, Νεοφύτου, Δανιήλ. Ἀνθίμου, Νικοδήμου, Νεοφύτου, Μελετίου, Ἀνανίου, Ἰακώβου, Μακαρίου, Σαμουήλ, Ἱεροθέου, τῶν ἀρχιερέων».

Τὸ μεταξὺ Μακαρίου καὶ Σαμουήλ ὄνομα Νεοφύτου εἶναι παρόνθετον ὑπὸ ἄλλης χειρὸς καὶ ἀναμφισβητήτως προσετέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νεοφύτου Λαχωβάρη. Καὶ ἡ Ἐκτενῆς τῆς σελίδος 17 ἐγράφη τῷ 1780, ἐπὶ τοῦ Μητροπολίτου Νεοφύτου Λαχωβάρη αὐτοῦ δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἦτο γεγραμμένον εἰς τὴν Ἐκτενῆ ταύτην ὡς ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερέως ἐν Παροναξίᾳ. Ἀπεξέστη ὁμως βραδύτερον, ὡς τοῦτο εἶναι ἐμφανέστατον, καὶ ἐγράφη τὸ ὄνομα Ἱεροθέου. Ἱεροθέου Μητροπολίτου Παροναξίας ἀπαντῶνται τρεῖς πράξεις ἐν τῷ Κώδικι τῆς Μητροπόλεως Παροναξίας κατὰ τὰ ἔτη 1817, 1824 καὶ 1830². Πιθανῶς οὗτος νὰ εἶναι ὁ μνημονευόμενος «διὰ τῆς ἀποξέσεως» ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης Παροναξίας Ἱεροθέου. Ἀλλὰ τίς ὁ μνημονευόμενος ἐν τοῖς τεθνεῶσιν Ἱεροθέος, ὁ πάντως πρὸ τοῦ Ἱεροθέου τῶν χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως ζήσας; Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀρχιερέων τῆς σελίδος 1 δὲν ἀπαντᾷ ὄνομα Ἱεροθέου πρὸ τοῦ 1780· θὰ ἀνέφερες τοῦτο ὁ Μητροπολίτης Νεόφυτος, ἐφ' ὅσον μάλιστα, ὡς τίθεται ἐν τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἐκτενοῦς τῆς σελίδος 17, πρόκειται περὶ ἀρχιερέως προσφάτως ἀποθανόντος. Νομίζω ὅτι δύναται νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας ταύτης τὸ «Κατάστιχον τῶν ἀπερωμάτων τῆς Μητροπόλεως» τὸ συνταχθέν, ὡς προείπομεν τῷ 1805 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Νεοφύτου Λαχωβάρη. Ἐν αὐτῷ φαίνεται ὁ ἀφιερωτῆς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης Ἱεροθέος Γάιος, ἐκ Νάξου καταγόμενος. Ἰσως οὗτος νὰ εἶναι ὁ ἐν τοῖς τεθνεῶσι μνημονευόμενος Ἱεροθέος, ἀναγραφείς εἰς τὴν «Παρησίαν» μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡ γραφὴ δὲ τοῦ ὀνόματος δίδει μεγίστην πιθανότητα ὅτι εἶναι ὑστερογράφος.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜ. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

1. Καθὼς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὸ «Κατάστιχον ἀπερωμάτων τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ» συνταχθέν καὶ αὐτὸ τῷ 1805 ἐπὶ Μητροπολίτου Νεοφύτου, ἀλλὰ μὴ συνεχισθέν, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σμύρῃ ὑπάρχον Συντεχνίαι Ναξίων βουτσάδων.

2. Κώδιξ, σελ. 159, 254, 253.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ «ἀποκλήρος» Κλήρος.

Εἶνε κυριολεκτικῶς παραξικάρδιος ἡ ἀνάγκη τῶν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς ἐπαύθρου διαφύλαξι- μένων ἐπιστολῶν, ἐν αἷς διεκτραγωδεῖται ἡ δεινοτάτη θέσις «τοῦ ἀποκλήρου τῆς λοιπῆς κοινωρίας

ἐφημεριακοῦ κλήρου». «Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν δυστυχίαν μας καὶ τὸν πόνον μας; Ὑποφέρομεν, πεθαίνομεν κυριολεκτικῶς... Αἱ διάφοροι ἐνοχίαι ἀρροῦνται νὰ προσφέρουν καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο συμπεφωνημένον μίσθωμα.. Ὁ θρησκευτικὸς ζήλος τοῦ λαοῦ ὁσημέραι χαλαροῦται ἕνεκα τῆς οικονομικῆς δυσπραγίας καὶ τῶν ἐνσπειρουμένων ζιζανίων τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἄλλων δοξασμῶν. Ποῖος θὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐλληνικὸν κράτος ἀπὸ τὸ ὀλιόθημα, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται; Ἦ θρησκεία. Φρονεῖς ὅμως τῆς θρησκείας εἶνε κατ' ἐξοχίην ὁ ἱερεὺς ὅστις εἶνε τὸ ἐπόδειγμα τῆς συμπεριφορᾶς, καθοδηγήσεως καὶ διδασκαλίας τῶν χωρικῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ διδάσκαλος.. Καὶ μόνον ὁ κλήρος ἔχει ἐγκαταλειφθῆ καὶ ἀπὸ τὴν κοινωρίαν καὶ ἀπὸ τὴν κρατικὴν μέριμναν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ δύστηνος κλήρος δὲν ἀπειλεῖ ἀπεργίαν ἀφέθη εἰς τοὺς δρόμους παραγκωνιζόμενος ὑπὸ πάντων... Ἐπὶ ἓνα αἰῶνα ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους μόνον ὁ ἱερεὺς κλήρος ἀφέθη εἰς τὰ χεῖρα τοῦ ἐνοχίου του ὡς ἐπαίτης.. Πῶς νὰ εἶναι σεβαστὸς αὐτὸς ὁ παπᾶς ἀφοῦ περιφέρεται ρακένδυτος, ἀνυπόδητος, ἐπαίτων τὸν ἄριον τῶν τέκνων του ἀπὸ τοὺς ἐνοχίας του, γινόμενος ἀντικείμενον μισθίων σχολίων καὶ χλευασμῶν εἰς βάρος τοῦ ἱεροῦ ἐνδύματος, διότι οἱ ἐνοχίαι ἔπανσαν νὰ προσφέρωνται μὲ θέλησιν πρὸς τὸν ἐφημεριῶν των, πῶς νὰ κηρύξῃ τὸν θεῖον λόγον ὁ ἐφημεριῶν, ἀφοῦ τὴν προτεροαίαν μετέρχεται τὰ χειρόιστον εἶδους χειρωνακτικὰ ἔργα κομμομαζόμενος, καὶ τὴν Κυριακὴν νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα νὰ ρουθετήσῃ τὸ κοινὸν καὶ νὰ εἶναι σεβαστὸς ἀπὸ τὸ ποίμνιόν του; Φαντασθῆτε ἓνας παπᾶς εἰς 50 οικογενείας ἐνοχίαν, ἐκάστη τῆς ὁποίας δίδει 10 ἢ 25 ὀκάδας ἀραβόσιτον—3,000 δραχμᾶς ἐτησίως, πῶς νὰ ζήσῃ; Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ δίδουν...». Ταῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια παράπονα μετὰ πόνον ψυχῆς ἐκφράζει ὁ τόσον πικρῶς καὶ χρονίως δοκιμαζόμενος κλήρος τῆς ἐπαύθρου ἐκκλησιῶν ὅπως ἡ μέριμνα τῆς πολιτείας ἐπεκταθῆ καὶ μέχρι τῶν τόσον ἀδικουμένων ἱερέων, τῶν ὁποίων τὴν κοινωρικὴν ἀποστολὴν τόσον διατόρως ὁμολόγησαν καὶ ἐτίθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι ἁμφοτέρων τῶν νομοθετικῶν σωμάτων.

Ἀναίσεις ἀνακριβειῶν.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Αὐστραλίας δι' ἀνακοινώσεώς της πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἀνασκενάζει τὰς ἐν τῷ ἐπισήμῳ περιοδικῷ τοῦ σευβίκοῦ Πατριάρχου «Γλάσις» («Κήρυξ») δημοσιευθείσας ἀνακριβείας καὶ ἀσυστάτους πληροφροσίας ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Αὐστραλίας Τιμοθέου πρὸς τοὺς Ἀγγλικανούς, καθ' ὅς ἡ Α. Σ. μετὰ τοῦ κλήρου τον μετέβαλον τάχα τὴν μονοπροσώπως καὶ προσωπικῶς ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Σεβρίας Δημητρίου ἐπιτραπέισαν ἐκτροπὴν τῆς μυστηριακῆς κοινωρίας πρὸς τοὺς Ἀγγλικανούς εἰς κανόνα δρώσεώς τὸν, καθ' ὃ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δημοσιεύματος τούτου ἐπίστευσε καὶ ὁ Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Σόφίᾳ Πανεπιστημίου κ. Ν. Γλουμπιακόβσκη («Ἐκκλησία» ἐν ἔτους ἀρθ. 23 σ. 180). Ἡ ἱ. Μητρόπολις Αὐστραλίας ἀνασκενάζουσα

τὸ κακόβουλον τοῦτο δημοσίευμα τεχοδιώκτου τιτὸς καὶ πλάνητος σέβρον δημοσιογράφου ἀνακοινῶν ὅτι ἡ Α. Σ. μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ παρέχει κατ' ὀκονομίαν εἰς τοὺς πολλὰ μακρὰν τῶν κέντρων τῆς ἀχανοῦς ἡπίφρου ἐφοραιομένους ὀρθοδόξους ἄδειαν τὰ προσκαλέσασθαι ἄγγλον ἱερέα πρὸς τῆσαν τῶν μυστηρίων τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν γύμων ὑπὸ τῶν ὄρων ὅπως ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καταργηται τὸ βαπτίζομενον ὡς ὀρθόδοξον, εἰδοποιῆται δ' ἢ ἡ μητροπολις περὶ τοῦτου, ἡμεῖς φροντίζομεν ὅπως εἰς πρώτην εὐκαιρίαν τελεσθῆ τὸ μυστήριον τοῦ χρισματος ἐπ' αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ, εἰδοποιῆται ἢ Μητροπολις ὅπως ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἀναγνωσθῶσιν ἐπὶ τῶν ὄρων συζητηθέντων αἱ εἴχαί καὶ ἐπιτεθῶσιν οἱ στέφανοι κατὰ τὴν ὀρθόδοξον διάταξιν. Εἰδικῶς δὲ προκειμένου περὶ τῆς μεταδόσεως τῆς Θείας Ἐξουσιοῦς ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἢ τοιαύτη μυστηριακὴ κοινωνία πρὸς τοὺς ἀγγλικανούς, ἐφ' ὅσον ἢ ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ συμμετοχὴ ἀποτελεῖ τεκμηρίον πλήρους συμφωνίας καὶ ἐνότητος ἐν τῇ πίστει, μήπω πραγματοποιηθείσης μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανικῆς. Ἡ κατὰ περιπτώσεις δὲ ἐξαιρετικῶς ἀπλῶς κατὰ τὰς ἱερὰς ὀρθοδόξους λειτουργίας παραστάσεις καὶ συμπροσευχὴ ἀγγλικανῶν καὶ ἢ ἐπ' αὐτῶν μετὰ τὸ «ἐξαιρέτως» λήψις ἀντιδώρον ὡς καὶ ἢ κατὰ πρόσκλησιν τῶν ἀγγλικανῶν παραστάσεις τοῦ Μητροπολίτου Ἀυστραλίας ἐν ἀγγλικανικῷ ναῷ καὶ ἢ ἐπ' αὐτοῦ παροχὴ εὐλογίας εἰς ἀγγλικανικὸν ἐκκλησιαστικὸν δὲν δύναται πάντως, ὡς εἶναι πασίγνωστον τὰ χαρακτηρισθῆναι ὡς μυστηριακὴ πρὸς αὐτοὺς ἐπικοινωνία. Τοιαῦται ἄπλῶς φιλόφρονες καὶ ἀδελφικαὶ χριστιανικαὶ σχέσεις μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ὀρθοδόξου καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας προάγουσι τὴν βαθύτεραν αὐτῶν ἀλληλογνωρίαν καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἰσῶσιν τῶν ἐνωτικῶν προσπαθειῶν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ἢ ἢ Μητροπολις Ἀυστραλίας ἐξακριβοῖ ὅτι ἢ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ δὲν ἀσχετῶν προσηλυτισμῶν, βαθέως σεβρομένη τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μετὰ θαυμασοῦ ὁμιλοῦσα περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν μεγάλων Πατέρων, τῆς ἀνταπαρνήσεως τῶν λειτουργῶν τῆς καὶ τῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐπιφροσῶν τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ παντοιοτρόπως περιέπουσα τοὺς ὀρθοδόξους ἐν Ἀυστραλίᾳ Ἕλληνας. Ἐν τέλει ἢ ἢ Μητροπολις Ἀυστραλίας ἐκφράζει τὴν λύπην τῆς ὅτι, ἐνῶ ἢ Α. Σ. καὶ τὰ ἐν ταῖς ἀχανέσιν ἐκείναις Χώραις ταλαιπωροῦμενα τέκνα τῆς ἀδελφῆς σεβρικής Ἐκκλησίας θεωρεῖ τέκνα αὐτοῦ ἀγαπητὰ καὶ προστατεῖ ὡς πατὴρ, προσφάτως μάλιστα, κατὰ τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς δυτικῆς Ἀυστραλίας Καρκοῦρλι διαδραματισθέντα ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν εἰς βάρους πάντων τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ χροσσορχειοῖς ἐργαζομένων, ἐν οἷς καὶ σέβροι καὶ μαρφοροῦντοι, ποικιλιαχῶς ἀγωνισθεῖς παρὰ ταῖς ἀρμοδίαις ἀρχαῖς ὑπὲρ ἀποζημιώσεως αὐτῶν καὶ πλήρους ἰκανοποιήσεως ἐφ' οἷς ἐπαθον καὶ ἐξημιώθησαν, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σεβρίας τόσον ἀταλαιπώρως καὶ ἀ-

νεξελέγκτως ἐδέχθη τὰ δημοσιεύση, καὶ δὴ μετ' ἀνευλαβῶν σχολίων, τοιαύτας ἀσυστάτους πληροφορίας.

*

Καθ' ἢ ἡγγέλθη ἐξ Ἱεροσολύμων, ἐντὸς ὀλίγου δ' ἀνεγεροθῆ ἐπὶ τοῦ ὄρου: Ἐλαιῶν σταθμὸς ἀσυρμάτου δυνάμεως 20 κίλοβατ καὶ μήκους κίματος 419.1 μ. Ἡ ἐγκυρία καταστάσις ἀνετέθη εἰς τὴν εἰσαιρείαν Μαρκόνη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ληξιάσης περιόδου συνῆλθε τὸ ὕστατον τὴν παρελθούσαν Πέμπτην. Μετὰ τὴν ἐπικυρῶσιν τῶν Πρακτικῶν τῶν τελευταίων συνεδρίων ὁ Μακ. Πρόεδρος συνεχάρη τοῦ Σεβ. Συνέδρου ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνοδικῆς ταύτης: περιόδου καὶ ἠνυχάρησθε πάντας διὰ τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν. Ἀνέφερε δὲ ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἢ Ἱερὰ Σύνοδος συνεκρότησε 76 συνεδρία, τὸ Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον συνῆλθεν εἰς 23 συνεδρία καὶ τὸ Δευτεροβάθμιον εἰς 7 συνεδρία. Εἰσῆλθον ἐγγράφα 3255 καὶ ἐξῆλθον ἄνω τῶν 1500. Ὁ Σεβ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, πρῶτος τῆ τάξεως, ἠνυχάρησθε τὸ Μακ. Πρόεδρον διὰ τὴν εἰρηνικὴν καὶ συνετὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ: τὰ μέλη ἐργασθέντα ἀόκνως ἐπραξαν ὅ,τι ἢ δυνατήσαν, ἠνυχῆθη δὲ ὅπως συνεχισθῆ ἀπροσκοπτῶς τὸ Συνοδικὸν ἔργον καὶ ὅπως ἐνισχυθῆ ἰδίως ἢ πειθαρχία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

— Ἐγνωσθη ὅτι λατῖνος τις, κάτοικος τοῦ συνοικισμοῦ Ἀθηνῶν «Κολοκυνθῶν», κατόπιν ἀδείας τοῦ Σχεδίου πόλεως ἀνάρουε θεμέλια διὰ περιμάνδρου ἀποθήκης. Ἀλλὰ τὴν ἀποθήκην μετέβαλεν εἰς λατινικὸν ναὸν καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Ἰωσήφ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως ἐπληροφορήθη τὸ νέον τοῦτο πραξικόπημα τῆς λατινικῆς προπαγάνδας, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον Θεοσευμάτων καὶ Παιδείας εἰς ὃ ἐγκαρῶς ἢ Ἀρχιεπισκοπὴ κατήγγελε τὸ γεγονός, δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐξήτησε παρὰ τοῦ Ὑπουργεῖου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπως προβῆ εἰς σχετικὸς ἐνεργείας διὰ τὴν ἐκ προμελέτης γενομένην παράβασιν τοῦ ἀρθρου 10 τοῦ νόμου 4567 (63 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 5493).

— Σχετικῶς ἀγγέλεται ἐκ Γιαννιτσῶν τῆς Μακεδονίας ὅτι ἐντείνεται ἐκεῖ ἢ οὐνικὴ προπαγάνδα, συνεργαζομένη μετὰ τῆς καθαρῶς λατινικῆς προπαγάνδας, ὑπάρχουσι ἐκεῖ δύο λατινικοὶ ναοί, ἐν ἐνὶ τῶν ὁποίων γίνεται λατινιστὶ ἢ θεῖα λατρεία ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ ἐλληνιστὶ κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ οὐνιτῶν ἱερέων φερόντων τὸ σχῆμα τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως. Οὗτοι περιέρχονται τὰς οἰκίας τῶν ὀρθοδόξων καὶ τελοῦσι δωρεὰν διαφόρους τελετὰς τῶν ὀρθοδόξων (βαπτίσεις, κηδεῖας, ἀγιασμούς), προσφέρουσι δὲ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους παιδας, ἐνδύματα, ὑποδήματα, βιβλία, γλυκίσματα καὶ παίγνια. Λατινίδες νοσοκόμοι, περιερχόμενοι τὰς οἰκίας τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, παρέχουσι δωρεὰν τὰς ὑπηρεσίας των. Δι' ὅλων τούτων τῶν μέσων προσηλυτίζονται οἱ ὀρθόδοξοι εἰς τὴν καπικὴν Ἐκκλησίαν.

— Ὁ γεροῦσιαστῆς κ. Α. Ἰασωνίδης κατέθεσεν εἰς τὴν Γεροῦσιαν τὴν κάτωθι ἐπερώτησιν πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν Θεοσευμάτων καὶ Παιδείας. «Ἐπιθυμία ὡμῶν ἐπειδὴ διεξήγοντο σχετικαὶ διαπραγματεύσεις, ἀπεσῶρθη προσωρινῶς ἢ ἀφορῶσα τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐπερώτησις μου. Μετὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποδοχὴν προτάσεως τῆς Πολιτείας ὅπως οἱ παλαιοημερολογῖται ἐξυψηρεθῶνται ὑπὸ κανονικῶν ἱερέων παραχωρουμένων εἰς αὐτοὺς παρὰ τῶν οἰκείων ἐκασταχοῦ Μητροπολιτῶν ἐπιστεῦθῃ ὅτι ἢ λύσις αὐτῆς θὰ ἐγένετο προθύμως καὶ εὐγνωμόνως δεκτὴ παρὰ τῶν ἐπιμενοντων εἰς τὴν τήρησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Δυστυχῶς, ἢ ἐλπίς αὐτῆ ἀπεδείχθη φροῦδη, καὶ τὸ περὶ-

σμα τῶν τελευταίων παραμένει ἀκαμπτον. Βεβαίως εὐλαβούμεθα τὰς διαθέσεις πάντων τῶν θρησκευομένων, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ἡ ἐκδήλωσις τῶν διαθέσεων τούτων νὰ μὴ δημιουργῇ ἀνωμαλίαν καὶ ἀταξίαν πρὸς τὴν κυριαρχικὴν ἱεροτελεστικὴν κυριαρχίαν, τὴν ὁποίαν τὸ Σύνταγμα ἡμῶν ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὴν θεματοφύλακα αὐτῆς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀποβλέπομεν συνεπῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ὡς πρὸς ζήτημα δημοσίας τάξεως, ἀφ' ἑνὸς καὶ γαλήνης τῆς ἐπισήμου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν πρώτην προσεχὺς Ὀκτωβρίου, συνέρχεται ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἣτις θὰ ἐπιληφθῇ καὶ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σοβαροῦ ζητήματος, ἐθεωρήσαμεν ἐπικαιροῦν ὅπως καταθέσωμεν αὐτῆς τὴν προσωρινῶς ἀποσυρθεῖσαν ἐπερώτησιν ἡμῶν, καὶ ζητήσωμεν ὅπως ἡ Πολιτεία ἐν συνεννόησει μετὰ τῆς Ἐκκλησίας κανονίσῃ κυριαρχικῶς καὶ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου.

—Διὰ τὸ ἀπὸ 8 Μαρτίου 1930 διατάγματος «περὶ καθορισμοῦ τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως (ἄρθρ. 2 παρ. 1) ἑορτάσιμον ἡμέραν ὁρίζονται αἱ ἑξῆς:

α') Ἡ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.—β') Ἡ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ γ'). Ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα. Διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1930 Διατάγματος «περὶ ὁρισμοῦ ἡμερῶν ὀλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀναπαύσεως τοῦ προσώπιου τῶν Ἐμπορικῶν Καταστημάτων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ὁρίζονται τὰ ἑξῆς: Τὰ ἔμπορικὰ καταστήματα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς παραμένουν κλειστά, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, τὰς κἀτωθὶ ἑορτάσιμους ἡμέρας: 1) Τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (Πρώτη τοῦ ἔτους).—2) Τῶν Θεοφανείων.—3) Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν.—4) Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.—5) Τὴν Δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἀρθρον 2. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἑορτάσιμων ἡμερῶν, τὰ αὐτὰ καταστήματα παραμένουν κλειστά μετὰ μεσημβρίαν: 1) Τὴν Τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα.—2) Τῶν Πέτρου καὶ Παύλου.—3) Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ 4) Μ. Παρασκευῆν μέχρι μεσημβρίας».

Ἦδη ὁ Σύλλογος τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 299]21-6-34 ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον, αὐτῶν ἐγγράφου ἀντίγραφον ὑπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ μετὰ τῆς παρακλήσεως διὰ τὴν δέουσαν ἐνέργειαν παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις, στήριζόμενος εἰς τὸ ἄρθρον 2 (παρ. 2) τοῦ ὡς ἄνω ἀπὸ 8 Μαρτίου 1930 Διατάγματος, καθ' ὃ «Διὰ Διαταγμάτων προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, τῇ αἰτίσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν ἢ ὑπαλληλικῶν ἐπαγγελματικῶν ὁργανώσεων καὶ κατόπιν συμφώνου γνώμης τῆς ἁρμοδίας δημοτικῆς, κοινοτικῆς, διοικητικῆς ἢ ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, δύναται νὰ ὁρίζωνται εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ ἄλλαι ἑορτάσιμοι ἡμέραι ὡς ἡμέραι ὀλοκληρωτικῆς ἢ μερικῆς ἀναπαύσεως», ἔχων δ' ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἀπὸ 23 Μαΐου 1934 Διατάγμα «περὶ καθορισμοῦ ἡμερῶν ἀναπαύσεως Καταστημάτων Σιδηροκλάστρου», αἰτεῖται ὅπως, τροποποιουμένου τοῦ διαληφθέντος ἀπὸ 11 Αὐγούστου Διατάγματος, «συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ ἑορτολόγιον, ἐκτὸς τῶν καθωρισμένων ἤδη διὰ τοῦ ἀνωτέρω Διατάγματος ἑορτῶν, καὶ αἱ κἀτωθι...».

Α'. Ὀλοκληρωτικὴ ἀργία: 1) Μεγάλῃ Παρασκευῇ, 2) Ἁγίου Γεωργίου—23 Ἀπριλίου, —3) Πρώτη Μαΐου, ἡμέρα διεθνῶς ἀργίας, 4) Ἀναλήψεως—Μάϊος, 5) Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης—21 Μαΐου, 6) Ἁγίας Τριάδος—Ἰούνιος, 7) Μεταμορφώσεως—6 Αὐγούστου, 8) Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ—14 Σεπτεμβρίου, 9) Ἁγίου Δημητρίου—26 Ὀκτωβρίου.

Β'. Ἡμερῆς: 1) Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου—7 Ἰανουαρίου, 2) Τριῶν Ἱεραρχῶν—30 Ἰανουαρίου, 3) Ζωοδόχου Πηγῆς, 4) Ὑπαπαντῆς—2 Φεβρουαρίου, 5) Τῶν Ταξιαρχῶν—8 Νοεμβρίου, 6) Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου—21 Νοεμβρίου, 7) Ἁγίου Ἀνδρέου—30 Νοεμβρίου, 8) Ἁγίου Νικολάου—6 Δεκεμβρίου, 9) Ἁγίου Σπυρίδωνος—12 Δεκεμβρίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἐκτὸς τῆς ἑορτῆς τῆς Πρωτομαγιάς, δι' ἣν δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφερθῇ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, προνοῦσα ὅτι, κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ αἷτημα τοῦτο τῶν βιοπα-

λαιστῶν ὑπαλλήλων εἶναι δίκαιον καὶ λογικὸν καὶ συνῆδον πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτολογικὰς παραδόσεις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους καὶ τῆς Ἀγιοτάτης Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑπομνησκούσα δ' ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπῆρχε μεῖζον σεβασμὸς πρὸς τὰς ἑορτάς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ μεγαλειτέρα συρροὴ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, δὲν παρετρεῖτο ἢ σήμερον παρατηρουμένη, εἰς τὰς ἐργατικὰς ἰδίως τάξεις, θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀποχαλίνωσις καὶ τάσις πρὸς ἀνατροπὴν τῶν πάντων, εἴτε θρησκευτικῶν εἴτε ἐθνικῶν εἴτε οἰκογενειακῶν παραδόσεων, παρεκάλεσε τὴν Κυβέρνησιν ὅπως θελήσῃ νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ αἷτημα τῶν ἐν προκειμένῳ ὑπαλλήλων καὶ ἐνεργηθῶσι τὰ δέοντα σχετικῶς. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως ἡ ἡμέρα ὁρισθῇ οὐχὶ διὰ τὸ μεταμεσημβρινὸν τμήμα τῆς ἑορτάσιμου ἡμέρας, ἀλλὰ διὰ τὸ πρὸ μεσημβρίας, καὶ τοῦτο ἵνα διευκολυνθῇ ἡ εἰσροὴ τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὁπόθεν πάντοτε βελτιωμένοι θὰ ἐξέρχωνται. εἴτε διὰ τῆς ἐπιδιδάσεως τοῦ κηρύγματος εἴτε διὰ τῶν συγκλητικῶν καὶ διδασκικῶν μελωδιῶν καὶ τῆς ἐν γένει τελετουργικῆς παραστάσεως. Ὁσαύτως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσεν ὅπως ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου τῆς 29ης Ἰουλίου ὁρισθῇ ὡς ἡμέρα ὀλοκληρωτικῆς ἀργίας, οὐ μόνον διότι ἀποτελεῖ σταθμὸν ἐν τῷ ἐτησίῳ ἑορτολογίῳ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ κατ' ἐξοχὴν Ἀποστόλου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσῆς τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ τόσον πολὺ ἀγαπήσαντος τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀγαπηθέντος παρ' αὐτῆς καὶ σεβασθέντος, καὶ παραμείναντος ἐν αὐτῇ ἐπὶ μακρόν, καὶ διαδραμόντος αὐτὴν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ διδάξαντος ἐν αὐτῇ καὶ κηρύξαντος ὡς οὐδαίς ἄλλος τῶν Ἀποστόλων.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βερολίνου ἡ ἐπίσημος ἐγκαιρίστικος τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς ἐν Γερμανίᾳ Ἐθαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο τῇ 21—23 ἰσταμένου πανηγυρικῶς δι' ἱεροτελεστίας ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν τῶς αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, καὶ εἴτα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν τῆς παλαιᾶς πρωσικῆς Διαιτῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ καθεδρικῷ ναφ τῶν διαμαρτυρομένων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Εἰδήσεις ἐξ Ἀμερικῆς ἀναφέρουσιν ὅτι οἱ μὲν χειροτονήσαντες τοὺς δύο ἑλληνας ἱερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἰς ἐπισκόπους προέβησαν εἰς τὴν καθάρισιν αὐτῶν, ὃ δὲ τρίτος τῶν χειροτονηθέντων προέβη εἰς παραίτησιν ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ζητήματος. Οὗτω τερατίζεται ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς διαγωγῆς τῶν κληρικῶν τούτων προελθούσα ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἀνωμαλία.

BIBLIA

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν, ἥς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Δεοντοπόλεως Χριστοφόρου, Ἡ ἐν ταῖς χειροτονίαις ἀποστολικῆ διαδοχῇ. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀθῆνα, Τύποις «Φοῖνικος» 1934.

Ἰωάννου Γ. Παναγιωτίδου, Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος». Ἀθῆναι, Τύποις Ι. Καρανάου, 1934.—Μελετήματα ἐπὶ θεμάτων τῶν κυριακῶν εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων λίαν ἀξιανθῶστα καὶ ἐποικοδομητικὰ, προΐοντα βαθείας θρησκευτικότητος καὶ λογοτεχνικοῦ καλῆμου, ἀξιόλογον βοήθημα ἰδίως διὰ τοὺς ἱεροκήρυκας.

Μητροπολίτου Ἀθηναγόρα, τοῦ ἀπὸ Μ. Πρωτοσυγκέλλων καὶ Παραμυθίας, Αἱ νῆσοι τῶν Παξῶν (Ἀνατύπ. ἐκ τῆς ἐφημ. «Παξοί»). Ἀθῆναι, τύποις «Μελίσσης» 1934.—Τοῦ αὐτοῦ Ἡ Αἰθιοπία καὶ οἱ αἰθίοπες τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν. Μυτιλήνη. τύποις «Δημοκράτου», 1934.—Ὁ ἄκμα-

τος ἱεράρχης συνεχίζων τὰς μελέτας του ἐπὶ διαφορῶν θεμάτων διὰ τῶν δύο του τούτων μελετημάτων ἀποδεικνύεται καὶ φανατικός ὀμηροδίφης, διότι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἀγχολεῖται περὶ τὸ ἔτυμον καὶ τὴν προέλευσιν τῆς ὀνομασίας τῶν Παξῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ὀμήρου διακριβοῖ ὅτι «Παξοὶ εἶνε αἱ νῆσοι τῶν Πλακῶν», διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἀποδεικνύει ὅτι ἡ παρ' Ὀμήρῳ Αἰθιοπία καὶ οἱ αἰθίοπες εἶναι ἡ Λέσβος καὶ οἱ λέσβιοι.

**Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**
*Προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς συγγραφὴν
Λαϊκῆς Ἀπολογητικῆς.
Ὅροι διαγωνισμοῦ.*

α') Ἡ Λαϊκὴ Ἀπολογητικὴ, ὡς προωρισμένη διὰ τὸ μέσης καὶ κατωτέρας ἀναπτύξεως κοινόν, δεόν νὰ εἶναι συντεταγμένη εἰς ὕψος ἀπλοῦν καὶ σαφῆς καὶ εἰς γλῶσσαν τὴν ἀπλουσιτάτην καθαρεύουσαν. Οὐδεμία θέσις ἐκάστου ζητήματος πρέπει νὰ ἀφίεται ἀναπόδεικτος καὶ ἀσθηρῆτος· τὰ θεωρητικὰ καὶ ἀφηρημένα ἐπιχειρήματα δεόν νὰ ἀποφεύγονται, ἡ δὲ δ' ἀποδεικτικὴ ἐπιχειρηματολογία ἀνάγκη νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν θετικὴ, πλήρης, σαφῆς, ἀπλῆ καὶ πειστικὴ, χρησιμοποιουμένων παραδειγμάτων, συγκρίσεων, ἀναλογιῶν, παρομοιώσεων ἐκ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ πολὺ κοινὸν συγκακρημένον κόσμον τῆς ἐμπειρίας.

β') Σχέδιον διαγράμματος τῆς Λαϊκῆς Ἀπολογητικῆς εὐρηται ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ), οὗτινος δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ διαγωνισθησόμενοι, ἐλεύθεροι ὄντες καὶ νὰ τροποποιήσωσιν αὐτὸ ἐπὶ τὸ τελειότερον.

γ') Οἱ διαγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι ν' ἀποστείλωσι μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1935 εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐντὸς μεγάλου φακέλλου τὰ χειρόγραφα, ἐκτάσεως μέχρι 10 ἕως 12 τυπογραφικῶν φύλλων, ἐφ' ὧν νὰ σημειῶσι Γραφικόν τι ἤδη. Ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου φακέλλου ὀφείλουσιν ἐπίσης νὰ θέσωσι ἄλλοτερον μικρόν τοιοῦτον, περιέχοντα φύλλον χάριτος, ἐφ' οὗ νὰ σημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ Γραφικόν ἤδη, τὸ ἐπὶ τῶν χειρογράφων.

δ') Ἐπιτροπὴ ὁρισθησομένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ κρίνη τὰ ὑποβληθησόμενα χειρόγραφα καὶ θὰ ἀπονείμῃ ἀμοιβὴν πέντε χιλιάδας δραχμᾶς εἰς τὸν συγγραφέα τῆς τελειότερας Λαϊκῆς Ἀπολογητικῆς.

ε') Τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου θὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία δι' ἴδιον λογαριασμόν παραχωροῦσα εἰς τὸν συγγραφέα 100 ἀντίτυπα αὐτοῦ δωρεάν.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερᾷ Ἐπισκοπῇ Ρεθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ Κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου ἀπαιτούμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν τῇ κώμῃ «Περὶβόλια» τῆς Ἐπαρχίας Ρεθύμνης Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ

ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακρίσεις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευομένης θέσεως. Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1934. Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κρήτης

Πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας τοῦ χωρίου Καταλαγάρι Πεδιάδος, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν ταύτην θέσιν καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 5439 «Περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων κλπ.» προβλεπόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 4ης Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κρήτης τὰς αἰτήσεις ὑποψηφιότητος αὐτῶν μεθ' ὧν τῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ἐν Ἱερᾷ Κλειῷ τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1934 Ὁ Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπιτροπὸς † Ἀρχιμ. Εὐμένιος Φανουράκης.

Ἱ. Μητρόπολις Λήμνου.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Λήμνου προκαλεῖ ἐκ δευτέρου τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 82 § 3 τοῦ νόμου 5439 «περὶ κωδικοποιήσεων τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Γ.Α.Κ.Ε. ἰσχυροῦσιν διατάξεων» ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μητροπόλεως αἰτήσεις καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ πρὸς κατάληξιν τῶν ἐξῆς ὀργανικῶν θέσεων 1) Ἀγγοριῶνων, 2) Ἀγίου Εὐσταθίου, 3) Λειβαδοχωρίου, 4) Νέας Κουτάλεως, 5) Ρεπανιδίου, 6) Τσιμανδαρίου, 7) Φυσίνης. Κάστρον—Λήμνου 23 7)βρίου 1934. † Ὁ Λήμνου Στέφανος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἀργολίδος διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν 1) Ἀκίνητον Α. Κόκκινη Λούτσα περιφέρειας Νέας Ἐπιδαύρου τῆς ἰ. μονῆς Ἀγνοῦντος—Ταξιάρχων βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Ἀργολίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ναυπλίῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1934 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενο. παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὡς πρώτη προσφορὰ ὀρίσθη τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 810.000. Ὁ Προεδρὸς † Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος.

—Τὸ τοπικὸν συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. ἰ. μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν. 1) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Βάριζα ἐκτάσεως ἐνὸς καὶ ἡμίσεως περίπου στρέμματος. 2) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Κάτω Ἀληθινὸ ἐκτάσεως τριῶν περίπου στρεμμάτων. 3) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Ἀπάνω Ἀληθινὸ ἐκτάσεως τριῶν περίπου στρεμμάτων. 4) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Πλάκα ἐκτάσεως ἑκατὸν εἰκοσιπέντε τετραγωνικῶν μέτρων περίπου. 5) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Κοιλάται ἐκτάσεως ἡμίσεως περίπου στρέμματος. 6) Ἀγρὸς εἰς θέσιν Ἀσκέλι ἐκτάσεως 100 περίπου τετραγωνικῶν μέτρων, κτήματα τῆς ἰ. μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ Ὑδρας κείμενα ἐν τῇ περιφερείᾳ Πόρου Τροιζηνίας βάσει τῶν ὄρων ὑπ' ἀριθ. 765 καὶ 766 ἔ. ἔ. διακηρύξεων τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου τῆς ἰ. μητροπόλεως Ὑδρας καὶ Σπετσῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 4ην Νοεμβρίου 1934 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ)σθηματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Τύπος «Φοῖνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι